

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1195/2017
28.11.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Александра Пејичића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.302/16 од 04.11.2016. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.299/17 од 23.05.2017. године, у седници већа одржаној дана 28.11.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.302/16 од 04.11.2016. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.299/17 од 23.05.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К бр.302/16 од 04.11.2016. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, за које је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљена за време од једне године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док је на основу члана 258. став 4. ЗКП, приватна тужилја ББ упућена на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, а на основу члана 261. и 264. ЗКП окривљена је обавезана да сноси трошкове кривичног поступка, те да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара као и трошкове кривичног поступка приватној тужилји ББ на име награде и нужних издатака пуномоћника приватне тужилје у износу од 91.500,00 динара, и на име израде налаза и мишљења вештака медицинске струке износ од 20.731,93 динара у року од 3 месеца по правноснажности пресуде под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.299/17 од 23.05.2017. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА па је пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.302/16 од 04.11.2016. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Александар Пејичић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тач. 7, 8. и 9. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да побијане пресуде преиначи и окривљену ослободи кривичне одговорности.

Врховни касациони суд је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП након разматрања списка предмета и навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљене, нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљене АА навођењем као разлога за подношење захтева битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тач. 7, 8. и 9. ЗКП само формално означава повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП због којих је подношење захтева дозвољено, али не конкретизује у чему се оне састоје, већ суштински у образложењу захтева, оспорава и полемише са чињеничним утврђењима у правноснажној одлуци, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости, а супротно утврђењима у нападнутим одлукама, наводи да је у образложења првостепене пресуде наведено да је оштећена ББ обавила преглед због повреде од стране другог лица и да је том приликом физикалним налазом констатовано да на левој подлактици има огуљотину 15 x 5 цм, а која је повреда заправо код окривљене, а не код оштећене па су првостепени и другостепени суд учинили повреду закона јер нису утврдили стварно чињенично стање, а која повреда је везана за постојање овлашћеног тужиоца јер такве оптужбе за ову повреду нема.

Како су, у поднетом захтеву само формално означене повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено – битне повреде одредаба кривичног

поступка из члана 438. став 1. тачка 7, 8.и 9. ЗКП, а суштински се указује на недозвољене разлоге за подношење захтева – на погрешно утврђено чињенично стање, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**